

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr. 117

din 28 februarie 2012

Prin raportul nr. 1805/IJ/1447/SIJ/2011 Inspecția judiciară a înaintat Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii rezultatele verificărilor directe efectuate de către Inspecția Judiciară cu privire la modul de respectare a dispozițiilor legale referitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor mai vechi de 10 existente pe rolul Curții de Apel Alba Iulia, Curții de Apel Bacău, Curții de Apel Brașov, Curții de Apel București, Curții de Apel Cluj, Curții de Apel Constanța, Curții de Apel Craiova, Curții de Apel Galați, Curții de Apel Iași, Curții de Apel Oradea, Curții de Apel Suceava și Curții de Apel Târgu Mureș.

Analizând nota Inspecției Judiciare și înscrisurile atașate, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

Prin Hotărârea nr. 788/18.10.2011 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii au fost aprobate o serie de măsuri în vederea asigurării unei soluționări eficiente și în termene rezonabile a dosarelor mai vechi de 10 ani existente pe rolul instanțelor judecătorești, sens în care s-a dispus efectuarea de verificări directe de către Inspecția Judiciară cu privire la modul de respectare a dispozițiilor legale referitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor mai vechi de 10 ani existente pe rolul instanțelor mai sus menționate.

Analiza dosarelor mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem a vizat numai cauzele aflate în curs de judecată aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data verificărilor.

Controlul nu a vizat și materia dosarelor de insolvență întrucât verificarea acestora a făcut obiectul Raportului Inspecției Judiciare privind situația procedurilor de insolvență mai vechi de 1 an și vulnerabilitățile existente în sistem în legătură cu administrarea acestei proceduri, aprobat prin Hotărârea nr. 1041/20.12.2011 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, controlul nu a avut în vedere dosarele mai vechi de 10 ani aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, acestea fiind analizate în perioada aferentă controlului managerial care se desfășoară în prezent la instanța supremă, constatările urmând a fi prezentate în cuprinsul raportului final, care are termen de finalizare la data de 06.03.2012, astfel cum s-a dispus prin Hotărârea nr. 939/05.12.2011 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Verificările efectuate au constituit o parte din ansamblul verificărilor referitoare la dosarele cu termen depășit aflate pe rolul instanțelor judecătorești, astfel cum reiese din Hotărârea nr. 788/18.10.2011 a Secției pentru judecători și din Hotărârea nr. 62/24.02.2012 a Plenului Consiliului Superior la Magistraturii prin care a fost aprobat Calendarul de activități al Inspecției Judiciare pe semestrul I al anului 2012.

Astfel, prin hotărârile sus-menționate s-a dispus actualizarea continuă a datelor referitoare la dosarele mai vechi de 1 an, cu termene periodice de raportare, precum și monitorizarea statistică a dosarelor cu vechime între 5 și 10 ani, urmând ca după comunicarea de către instanțe a ultimei centralizări să se analizeze oportunitatea efectuării verificărilor directe.

Potrivit datelor statistice, pe rolul tuturor instanțelor judecătorești, cu excepția dosarelor aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la nivelul lunii septembrie 2011, a fost comunicată existența unui număr de 586 de dosare mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem.

Din totalul de 586 de dosare, un număr de 181 de cauze este reprezentat de cauze în materia insolvenței, astfel cum reiese din situația statistică întocmită la nivelul lunii octombrie 2011 și prezentată în cuprinsul Raportului Inspecției Judiciare nr. 2643/IJ/2110/SIJ/2011.

La data verificărilor statistice (septembrie-octombrie 2011), se înregistra un număr de 405 dosare mai vechi de 10 ani în sistem.

La finalul verificărilor (sfârșitul lunii ianuarie 2012), s-a constatat existența unui număr de 116 dosare mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem (108 dosare civile și 8 dosare penale), înregistrate după cum urmează: Curtea de Apel Alba Iulia – 5 dosare; Curtea de Apel Bacău – 1 dosar; Curtea de Apel Brașov – 7 dosare; Curtea de Apel București – 37 dosare; Curtea de Apel Cluj – 7 dosare; Curtea de Apel Constanța – 28 dosare; Curtea de Apel Craiova – 1 dosar; Curtea de Apel Galați – 2 dosare; Curtea de Apel Iași – 2 dosare; Curtea de Apel Oradea – 17 dosare; Curtea de Apel Suceava – 4 dosare și la Curtea de Apel Târgu Mureș – 5 dosare.

În ce privește Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Timișoara, Curtea Militară de Apel și instanțele din circumscripția acestora, nu au fost identificate cauze mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem.

Comparativ cu situația statistică inițială, care a stat la baza dispunerii verificărilor, s-a evidențiat o scădere semnificativă a dosarelor mai vechi de 10 ani.

Scăderea numărului de dosare provine, într-o anumită măsură, din faptul soluționării unei părți dintre acestea. Însă, în cea mai mare măsură, reducerea numărului de dosare provine și din faptul că o parte dintre dosarele suspendate au fost repuse pe rol între momentul întocmirii situației statistice inițiale și cel al efectuării verificărilor, constatându-se intervenirea perimării ori, în același interval de timp, dispunându-se menținerea suspendării judecării.

Dreptul părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil are consacrare constituțională (art. 21 alin. 3 din Constituția României), însă, în practică sunt identificate unele impedimente a căror identificare reprezintă scopul verificărilor realizate de Inspekția Judiciară, respectiv a cauzelor care au determinat

întârzieri nejustificate în soluționarea cauzelor mai vechi de 10 ani și propunerea de remedii pentru eliminarea disfuncționalităților constatate.

Analiza caracterului rezonabil al termenului în care sunt soluționate dosarele cu care sunt investite instanțele naționale trebuie să se realizeze inclusiv prin utilizarea criteriilor pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului le-a creat în jurisprudența sa.

În acest sens, urmează a se avea în vedere criteriile reținute de către instanța europeană, respectiv: natura cauzei, rezultând din importanța pe care aceasta o prezintă pentru reclamant; complexitatea cauzei, care este atestată de regulă de numărul celor acuzați și al martorilor, de volumul dosarului, de dificultățile ce țin de administrarea probelor, de investigațiile ce trebuie desfășurate și de o eventuală dimensiune internațională a cauzei; comportamentul reclamantului, care trebuie să facă dovada faptului că a depus toate diligențele necesare în vederea derulării normale a procedurilor, precum și comportamentul autorităților, sub acest aspect urmând a se verifica în principiu dacă în cursul soluționării cauzei au existat momente lungi de inacțiune din partea organelor judiciare.

Utilitatea criteriilor propuse își găsește relevanță nu doar în procesul de stabilire a rezonabilității termenului de soluționare a cauzei, ci și în determinarea culpei în prelungirea excesivă a procedurii.

De asemenea, Secția apreciază că o astfel de expunere poate evidenția cu mai multă ușurință aspectele asupra cărora judecătorii trebuie să acorde un plus de atenție cu ocazia soluționării cauzelor cu termen depășit, deci în considerarea managementului de caz sau asupra cărora conducerile instanțelor trebuie să dispună măsuri concrete, cum ar fi: revizuirea modului de efectuare a pregătirii profesionale sau verificarea subzistenței temeiurilor care au stat la baza suspendării dosarelor, în considerarea managementului judiciar.

Având în vedere durata de timp afectată soluționării cauzelor mai vechi de 10 ani, în urma verificărilor efectuate a rezultat faptul că cele mai multe dintre măsurile dispuse de judecători pe parcursul judecății și care au condus la tergiversarea soluționării cauzelor nu pot fi analizate prin raportare la procedura

disciplinară, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție, astfel cum este reglementat de dispozițiile cuprinse în Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Deosebit, în situația în care s-au constatat indicii de săvârșire a vreunei abateri disciplinare în legătură prelungirea duratei de soluționare a cauzelor mai vechi, iar termenul de prescripție nu este împlinit, inspectorii judiciari s-au sesizat în vederea efectuării de verificări prealabile.

Raportul de control a fost structurat pe curți de apel, în cadrul fiecărei curți fiind analizate dosarele mai vechi de 10 ani aflate, la data verificărilor, pe rolul respectivei curți și al instanțelor din circumscripția acesteia.

Potrivit verificărilor efectuate de Inspekția Judiciară cu privire la dosarele mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem, s-au identificat mai multe cauze de prelungire a duratei proceselor, structurate în raport de următoarele criterii:

- complexitatea cauzelor civile și penale;
- prelungirea duratei procedurilor din cauza comportamentului părților;
- întârzierea nejustificată a soluționării cauzelor datorată altor autorități;
- situații obiective, care nu pot fi imputate părților, autorităților sau altor instituții;
- situații atipice, în care prelungirea duratei de soluționare a cauzei are numai un caracter aparent;
- cauze care au concurat la prelungirea duratei procedurilor, imputabile judecătorului care a instrumentat cauza.

I. Complexitatea cauzelor civile sau penale:

În materie penală, complexitatea cauzei este dată de miza procesului, de numărul mare de inculpați, dintre care unii trimiși în judecată în stare de arest, dar și de numărul însemnat al părților civile sau al altor participanți la proces.

Așa fiind, necesitatea respectării drepturilor procesuale recunoscute părților, consemnarea declarațiilor acestora, citarea unui număr mare de inculpați sau martori ori rezolvarea tuturor cererilor și excepțiilor invocate de părți sau de avocați, sunt de natură a contribui la prelungirea judecății.

În materie civilă, complexitatea cauzei provine din specificul anumitor cauze în care s-a impus administrarea unui probatoriu amplu, determinat, de exemplu, de efectuarea unei expertize genetice prin intermediul unei comisii rogatorii sau de completarea masei succesorale pe parcursul soluționării cauzei, ceea ce a condus la acordarea mai multor termene pentru dovedirea cererii și pronunțarea unei încheieri de admitere în principiu.

Cu toate acestea, verificările au evidențiat faptul că acest criteriu nu a avut un rol major sau determinant în prelungirea duratei de soluționare a cauzelor mai vechi de 10 ani.

II. Prelungirea duratei procedurilor din cauza comportamentului părților:

1. Suspendarea judecății în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate invocată de părți.

Acest motiv de întârziere a reprezentat o cauză preponderentă de prelungire a duratei judecății cauzelor civile și penale, constituind o modalitate de tergiversare a judecății uzitată de părțile interesate în acest sens și de avocații acestora, fapt ce reiese din aceea că majoritatea excepțiilor au fost respinse ca neîntemeiate.

Aspectul mai sus-menționat a determinat intervenția legiuitorului care, prin Legea nr. 177/28.09.2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, a procedat la modificarea dispozițiilor legale care impuneau suspendarea judecății în cazul invocării unor astfel de excepții.

2. Exercițarea abuzivă a drepturilor procesuale.

- formularea a numeroase căi de atac ordinare și extraordinare (se exemplifică situația unei cauze civile în care s-au declarat 27 de cereri de contestație în anulare), care au determinat scoaterea dosarelor de fond de pe rol și înaintarea acestora altor instanțe;

- depunerea succesivă a mai multor cereri precizatoare;

- solicitarea cu rea-credință a unor termene pentru încheierea tranzacțiilor judiciare, fără a se finaliza demersurile prin stingerea litigiului pe cale amiabilă, ulterior însă, constatându-se că intenția reală a părților a fost aceea de a obține noi termene de judecată;

- formularea unor cereri de recuzare, în mod repetat.

III. Întârzierea soluționării cauzelor din cauza altor autorități:

1. Necomunicarea în timp util a relațiilor solicitate de instanță altor instituții publice (administrațiile financiare, birourile județene de evidență a populației, birourile de cadastru funciar, autorități locale).

Prin dispozițiile art. 1 din Legea 202/2010 privind unele masuri pentru accelerarea soluționării proceselor, Codul de procedură civilă a fost completat prin introducerea articolul 86¹ prin care s-au stabilit modalități de asigurare a accesului direct al instanțelor la bazele electronice de date și la sistemele de informare deținute de autorități și instituții publice, însă sunt puține instanțe care folosesc această facilitate oferită de legiuitor.

2. Nefectuarea într-un termen rezonabil de către unele instituții sau de către experți desemnați a expertizelor specifice anumitor cauze și calitatea necorespunzătoare a acestora, în special a expertizelor tehnice judiciare

De asemenea, încuviințarea obiecțiunilor de către instanțele de judecată au demonstrat faptul că, în anumite situații, experții nu au respectat obiectivele stabilite de judecători ori au întocmit rapoarte incomplete.

Aceste motive au condus la prelungirea judecății, în unele dosare civile, cu perioade de până la 4 ani, aspect care afectează în mod direct durata termenului rezonabil.

Legea nr. 202/2010 privind unele masuri pentru accelerarea soluționării proceselor, nu a oferit soluții reale pentru accelerarea judecăților prin reglementări procesuale în materia expertizelor, însă Ministerul Justiției a efectuat demersuri pentru sporirea numărului de experți care să răspundă nevoilor instanțelor la nivel național.

Cu toate acestea, în ciuda existenței dispozițiilor procesuale în materie civilă (art. 241¹ și următoarele Cod procedură civilă), care conferă avocaților dreptul de a administra probe, s-a constatat că în niciunul dintre cazurile analizate părțile și apărătorii acestora nu au uzitat de aceste facilități legale.

3. Îndeplinirea cu dificultate a procedurii de citare a părților în cauzele cu elemente de extraneitate.

În astfel de situații, instanțele de judecată au stabilit termene de judecată mai lungi, în unele cazuri de până la 6 luni ori au procedat la amânarea cauzelor pe perioade mai îndelungate.

Această cauză s-a întâlnit, în situația realizării procedurii de citare cu statele nemembre ale Uniunii Europene.

IV. Situații obiective, care nu pot fi imputate părților, autorităților sau altor instituții.

1. Casarea/desființarea repetată, ca urmare a admiterii căilor de atac și trimiterea spre rejudecare la instanța de fond sau de apel reprezintă o cauză care contribuie la prelungirea duratei proceselor și depășirea termenului rezonabil de soluționare a dosarelor.

Exemplificând, curtea de apel, în soluționarea recursurilor formulate, a dispus casarea hotărârilor instanței de fond și instanței de apel, cu consecința trimiterii cauzei spre competentă soluționare în primă instanță la tribunal (pe rolul căror judecata a durat aproximativ 2 ani) pe motiv că instanțele nu dăduseră eficiență dispozițiilor procesual civile privind competența materială în raport de valoarea imobilului.

Tot astfel, prin decizia penală pronunțată de către instanța supremă la data de 10.09.2009, au fost admise recursurile declarate de recurenți cu consecința trimiterii cauzei spre competentă soluționare la judecătoria, ca urmare a incidenței normelor de competență materială cu caracter tranzitoriu în raport de intrarea în vigoare a Legii nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care acorda competență judecătorei.

Modificările legislative intervenite ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, au limitat posibilitățile de casare cu trimitere spre rejudecare și au venit în întâmpinarea îndeplinirii obligației impuse României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în sensul remedierii unei deficiențe structurale a sistemului procedural intern oferit.

2. Rejudecarea cauzei după extrădare

Formularea cererii de rejudecare a cauzei de către condamnat, potrivit art. 522 ind. 1 Cod procedură penală, după trecerea unei durate de timp de 6 ani de la pronunțarea hotărârii definitive, urmată de admiterea cererii, conduce la reluarea procesului și prelungirea duratei acestuia în raport cu data înregistrării în sistem.

3. Strămutarea cauzelor

Admiterea cererilor de strămutare, chiar și în două rânduri în aceeași cauză, a condus la intervenirea unor perioade de timp în care judecata nu a avut loc, dar s-au adăugat la durata totală a procesului, fără a avea un caracter determinant în ansamblul procedurilor.

4. Declinările de competență, inclusiv cele care au intervenit între aceleași instanțe și care au condus la constatarea conflictelor negative de competență, au determinat prelungirea în timp a judecății cu durate de până la 4 luni, mai ales că anterior Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, soluțiile de declinare erau susceptibile de a fi atacate cu recurs.

V. Situații atipice, în care prelungirea duratei are numai un caracter aparent, deoarece perioada de timp în care dosarul a fost înregistrat pe rolul instanței pentru soluționarea cauzei este relativ scurtă

În acest sens, se exemplifică:

- rămânerea în nelucrare a dosarelor din cauza suspendării judecății din culpa exclusivă a părților sau pe temeiuri care nu permit perimarea (art. 155 ind. 1 și art. 244 Cod procedură civilă și art. 47 din Legea nr. 10/2001), în majoritatea cazurilor (33 de dosare din totalul de 116 cauze) pe durate cuprinse între 3 și 13 ani;

- exercitarea căilor de atac, după perioade îndelungate de timp, chiar și după trecerea unor perioade de 5, 8, 10, 11, 12, 13 și respectiv 15 ani (9 dosare);
- promovarea în mod repetat a unor căi de atac extraordinare – de cele mai multe ori inadmisibile, după trecerea, în unele cazuri, a 15 ani de la soluționarea cauzei.

Caracterul atipic al acestor situații este dat de durata însemnată după care se tinde spre reanalizarea fondului cauzei, ceea ce conduce la situația ca un dosar să figureze cu o durată chiar și de 21 de ani, deși durata judecății propriu-zise este mult redusă.

Având în vedere că legea nu interzice părților promovarea căilor extraordinare de atac, în situația în care acestea sunt totuși formulate, chiar dacă la perioade foarte mari de timp, instanța este obligată, potrivit dispozițiilor legale, să ia măsuri pregătitoare în vederea analizării unor asemenea cereri, printre acestea fiind aceea de punere a dosarului pe rol.

Dat fiind că dispozițiile regulamentare prevăd că la căile extraordinare de atac dosarul se înregistrează sub același număr (unic), în sistemul informatic apare mențiunea existenței dosarului inițial pe rolul instanței, deși acesta fusese soluționat definitiv sau irevocabil.

Aceste situații au un rol semnificativ în prelungirea aparentă a duratei judecății, fiind identificate în mod frecvent cu ocazia verificărilor dosarelor mai vechi de 10 ani, fiind așadar determinante în modul de redare a vechimii dosarelor în sistem, reprezentând aproape jumătate din totalul dosarelor mai vechi de 10 ani (116 dosare).

VI. Cauze care au concurat la prelungirea duratei procedurilor, imputabile instanței de judecată ori circuitului administrativ-jurisdicțional instituit la nivelul instanței.

1. Lipsa de fermitate a judecătorilor în aplicarea sancțiunilor prevăzute de dispozițiile legale în cazul neîndeplinirii obligațiilor de către părți sau de alți participanți la judecată

Se exemplifică, pe parcursul a numeroase termene în intervalul 10 octombrie 2006 - 12 septembrie 2010, deși nu a fost efectuată lucrarea de specialitate dispusă de instanță, expertul a fost amendat o singură dată; în continuare, deși mai mulți experți au fost înlocuiți, lucrarea nu a fost depusă nici la 29 noiembrie 2011, termenul următor acordat în acest sens fiind 17 ianuarie 2012.

2. Amânarea pronunțării pe durate de timp nejustificate raportat la obiectul cauzei, precum și repunerea cauzei pe rol după amânarea succesivă a pronunțării

Exemplificând, după ce la data de 06.03.2007 au avut loc dezbaterile pe fond, s-a dispus amânarea pronunțării pentru data de 13.03.2007, după care dosarul a fost repus pe rol pentru ca expertul să refacă propunerile de lotizare, urmând să se asigure accesul părților la loturi, așa cum a dispus instanța.

În alte situații, repunerea cauzei pe rol a fost motivată pentru legala citare a părților.

3. Neaplicarea regulilor care guvernează desfășurarea procesului civil sau a celui penal, referitoare la:

- termenele până la care părțile pot formula cereri,
- modalitatea de atragere a terților în proces și momentul până la care se poate lărgi cadrul procesual,
- dispozițiile procedurale referitoare la încheierea de admitere în principiu,
- neglijarea obligației de studiere a dosarelor.

Referitor la aceste motive, pe de o parte, enumerarea nu poate avea un caracter exhaustiv, dată fiind multitudinea acestora, iar pe de altă parte, ele nu au condus la temporizarea procedurilor în mod singular, ci de cele mai multe ori s-au suprapus cu alte motive.

4. Stabilirea unor termene lungi prin raportare la durata de timp afectată soluționării cauzei

Această constatare impune o analiză riguroasă a gestionării propriului volum de activitate, de către judecătorul cauzei în special, în vederea soluționării cauzelor în parametrii de calitate admiși și aplicării cu eficiență a managementului de caz, ce impune stabilirea unor criterii de ordine, precădere, prioritate pentru

dosarele a căror vechime în sistem depășește sau tinde să depășească un termen rezonabil.

5. Redactarea hotărârilor cu întârziere, realizarea necorespunzătoare a comunicărilor, înaintarea cu depășirea termenelor regulamentare a dosarelor în căile de atac sau la instanțele în favoarea cărora s-a dispus declinarea de competență.

Verificările au evidențiat faptul că înaintarea dosarelor în căile de atac s-a realizat, uneori, cu întârziere, din cauza redactării peste termenele legale a hotărârilor judecătorești sau circuitului administrativ instituit la nivelul instanței.

Duratele de timp afectate acestor operațiuni au fost cuprinse între 3 și 5 luni.

6. Soluționarea cu întârziere a cererilor de abținere și recuzare;

Au fost identificate situații în care instanțele au acordat mai multe termene de judecată exclusiv pentru soluționarea cererilor de abținere și de recuzare.

Dispozițiile Codului de procedură civilă privind soluționarea incidentelor procedurale nu prevăd termenul în care se soluționează astfel de cereri (abținere și recuzare).

De asemenea, nici în Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești nu se regăsește o astfel de reglementare, însă este evident faptul că atunci când legea nu prevede un termen pentru îndeplinirea unui act, acesta trebuie efectuat într-un termen rezonabil, care dobândește o apreciere restrictivă prin raportare la durata deja însemnată a procedurilor judiciare.

În strânsă legătură cu motivele obiective sau subiective de prelungire a procedurilor judiciare, se află problema prescripției răspunderii penale, ca efect sau ca o consecință a acestora.

În acest context, se impune acordarea unei atenții deosebite celerității procedurii care, în caz, se află abia în faza de judecată a apelului.

Această situație și altele de același gen reclamă o atenție deosebită, ceea ce impune transmiterea punctuală și de îndată a datelor și informațiilor privind soluțiile în care intervine prescripția răspunderii penale în dosarele mai vechi de 10 ani.

Având în vedere considerentele expuse, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii urmează să aprobe Raportul Inspecției Judiciare nr. 1805/IJ/1447/SIJ/2011 privind efectuarea de verificări directe cu privire la modul de respectare a dispozițiilor legale referitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor în toate cauzele mai vechi de 10 ani existente pe rolul instanțelor judecătorești, actul de control urmând a fi comunicat instanțelor vizate de constatările, concluziile și propunerile Inspecției Judiciare.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 41 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 45¹ alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. Aprobă Raportul Inspecției Judiciare nr. 1805/IJ/1447/SIJ/2011 privind efectuarea de verificări directe cu privire la modul de respectare a dispozițiilor legale referitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor în toate cauzele mai vechi de 10 ani existente pe rolul instanțelor judecătorești, actul de control urmând a fi comunicat instanțelor vizate de constatările, concluziile și propunerile Inspecției Judiciare.

Art. 2. Stabilirea unui plan de acțiune și implementarea măsurilor dispuse de către conducerile instanțelor pentru instituirea procedurilor de lucru specifice în vederea eficientizării actului de justiție prin raportare la duratele dosarelor a căror durată este mai mare de 10 ani de la data înregistrării în sistemul informatic și comunicarea aplicării lor efective Inspecției Judiciare până cel târziu la data de 2 aprilie 2012.

Art. 3. Stabilirea de către fiecare judecător a unei agende de lucru referitoare la controlul și gestionarea propriului volum de dosare, urmărind prioritizarea soluționării cauzelor prin raportare la criteriul legal al vechimii acestora.

Art. 4. Reanalizarea planurilor tematice ale ședințelor de formare profesională, din perspectiva dispozițiilor legale și regulamentare, în scopul conștientizării și al responsabilizării de către judecători a aplicării dispozițiilor referitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor.

Art. 5. Monitorizarea situației dosarelor mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem, referitor la modul de respectare a dispozițiilor legale ce privesc soluționarea cu celeritate a cauzelor, urmând a fi întocmită și comunicată Inspecției Judiciare o situație statistică, pentru fiecare judecător în parte, până la data de 14 septembrie 2012;

Art. 6 Transmiterea punctuală și de îndată, în mod separat, de către conducerile instanțelor judecătorești a datelor și informațiilor privind soluțiile în care intervine prescripția răspunderii penale în dosarele mai vechi de 10 ani de la data înregistrării în sistem.

Art. 7. Efectuarea comunicărilor și raportărilor de către conducerile curților de apel, în urma centralizării datelor respective.

Art. 8. Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare, în vederea luării măsurilor legale.

Data în București, la data de 28 februarie 2012

Președinte,

Judecător Alina Nicoleta GHICA

